

Lieta C-503/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 2. jūlijs

Iesniedzējtiesa:*Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n.º17 de Barcelona*
(Spānija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2019. gada 7. jūnijs

Apelācijas sūdzības iesniedzējs:

UQ

Atbildētājs apelācijas instancē:*Subdelegación del Gobierno en Barcelona***Pamatlietas priekšmets**

Pamatlietas priekšmets ir trešās valsts pilsoņa pieteikuma par pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu noraidīšana kriminālsodāmības esamības dēļ.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamats ir LESD 267. pants.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets būtībā ir noteikt, vai interpretācija, ko *Tribunal Supremo* [Augstākā tiesa] ir sniegusi valsts tiesiskajam regulējumam par pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu, saskaņā ar kuru kriminālsodāmības esamība ir pietiekams iemesls, lai noraidītu šī statusa piešķiršanu bez nepieciešamības ņemt vērā citus apstākļus, ir saderīga ar Padomes Direktīvu 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji, konkrētāk, tās 6. panta 1. punktu un 17. pantu.

Iesniedzējtiesa arī jautā, vai šai direktīvai ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram ir atļauts atteikt minēto statusu, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem, nenosakot izvērtēšanas kritērijus un skaidri un pārredzami nenosakot atteikuma iemeslus valsts tiesiskajā regulējumā.

Prejudiciālie jautājumi

“1. Vai ar Direktīvas 2003/109 6. panta 1. punktu un 17. pantu ir saderīga valsts tiesu interpretācija, saskaņā ar kuru jebkāda veida kriminālsodāmība ir pietiekams iemesls, lai atteiktu tiesības uz pastāvīgā iedzīvotāja statusu?”

2. Vai valsts tiesai papildus kriminālsodāmībai ir jāņem vērā arī citi apstākļi, kā soda smagums un ilgums, apdraudējums, ko pieteicējs rada sabiedrībai, viņa iepriekšējās likumīgās uzturēšanās ilgums un saikne, kas viņam ir izveidojusies ar valsti, un jāizvērtē visus šos apstākļus kopumā?

3. Vai direktīvas 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram ir atļauts, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem, atteikt pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu saskaņā ar 4. pantu, nenosakot izvērtēšanas kritērijus, kas ir norādīti 6. panta 1. punktā un 17. pantā?

4. Vai Direktīvas 2003/109 6. panta 1. punkts un 17. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru par direktīvu lejupejošo vertikālo iedarbību valsts tiesai ir tiesības un tā var tieši piemērot 6. panta 1. punkta un 17. panta noteikumus, lai izvērtētu kriminālsodāmības esamību, ņemot vērā pārkāpuma smagumu, soda ilgumu un apdraudējumu, ko rada pieteicējs?

5. Vai Savienības tiesības, it īpaši tiesības uz pastāvīgā iedzīvotāja statusu, kā arī skaidrības, pārredzamības un saprotamības principi, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāda Spānijas tiesu veikta *Real Decreto* 557/2011 147.-149. panta un *Ley Orgánica* 4/2000 32. panta interpretācija, saskaņā ar kuru pastāvīgā iedzīvotāja statusa atteikuma iemesls var būt sabiedriskās kārtības un sabiedrības drošības apsvērumi, lai arī šajās tiesību normās nav skaidri un pārredzami noteikts, ka šie apsvērumi būs noraidīšanas iemesli?

6. Vai Direktīvas 2003/109 lietderīgas iedarbības principam, un it īpaši šīs direktīvas 6. panta 1. punktam, atbilst valsts tiesību norma un tiesu veiktā tās interpretācija, saskaņā ar kuru tiek apgrūtināta pieeja pastāvīgā iedzīvotāja statusam un atvieglota pieeja pagaidu uzturēšanās tiesībām?”

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Savienības tiesību normas

Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (turpmāk tekstā – “Direktīva 2003/109”): 4., 6., 8., 10., 16. un 21. apsvērumš, 4. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkts, 7. panta 3. punkts un 17. pants.

Savienības judikatūra

Spriedums, 2012. gada 26. aprīlis, Komisija/Nīderlande, C-508/10, EU:C:2012:243: 65. un 75. punkts.

Spriedums, 2012. gada 18. oktobris, *Staatssecretaris van Justitie/ Mangat Singh*, C-502/10. EU:C:2012:636, 44. un 45. punkts.

Spriedums, 2011. gada 28. aprīlis, *El Dridi*, C-61/11, EU:C:2011:268, 55. punkts.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Valsts tiesību normas

Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social [2000. gada 11. janvāra Konstitūtivais likums Nr. 4/2000 par ārvalstnieku tiesībām un brīvībām Spānijā un viņu sociālo integrāciju] (turpmāk tekstā – “LO 4/2000”): 32. panta 1. un 2. punkts.

Real Decreto 557/2011, de 20 de abril, por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social, tras su reforma por Ley Orgánica 2/2009 [2011. gada 20. aprīļa Karāļa dekrēts 557/2011, ar ko apstiprina Konstitūtiivā likuma Nr. 4/2000 par ārvalstnieku tiesībām un brīvībām Spānijā un viņu sociālo integrāciju īstenošanas noteikumus pēc tā grozīšanas ar Konstitūtiivo likumu Nr. 2/2009] (turpmāk tekstā – “RD 557/2011”): 149. panta 2. punkta f) apakšpunkts.

Valsts judikatūra

Tribunal Supremo [Augstākās tiesas] spriedums (*STS*), 2018. gada 5. jūlijs, (1150/2018), saskaņā ar kuru tikai kriminālsodāmības esamība vien ir pamats pieteikuma par pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu noraidīšanai.

Tribunal Constitucional [Konstitucionālās tiesas] spriedums (*STC*), 2016. gada 28. novembris, 201/2016, kurā ir analizēta dažādu apstākļu izvēršana gadījumā, ja persona tiek izraidīta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

Tribunal Constitucional spriedumi (*SSTC*), 33/1982, 6/1983, 19/1985, 59/1990 un 46/2001, kuros *Tribunal Constitucional* izmanto sabiedriskās kārtības jēdziena šauru izpratni.

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco [Baskuzemes Augstās tiesas] spriedums, 2010. gada 25. februāris, saskaņā ar kuru nevar uzskatīt, ka kriminālsodāmības esamība izslēdz pieteicēja pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu, ja attiecībā uz pieteicēju nav konstatēti citi apstākļi, kas ietekmē sabiedrisko kārtību vai sabiedrības drošību.

Īss pamatlīetas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Ar 2014. gada 10. novembra spriedumu UQ tika notiesāts par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā 2014. gada 2. novembrī.
- 2 Viņš tika notiesāts ar sodu – 40 dienu darbu sabiedrības labā, kas tika izciests 2018. gada 18. aprīlī, un ar 8 mēnešu un 2 dienu sodu – tiesību atņemšanu vadīt mehāniskos transportlīdzekļus un mopēdus, kas tika izpildīts un izciests 2015. gada 10. novembrī. Viņa kriminālsodāmība nav dzēsta.
- 3 2018. gada 2. februārī UQ iesniedza pieteikumu par pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu *Oficina de Extranjeros de Barcelona* [Barselonas Ārvalstnieku birojā], kas ir *Subdelegación del Gobierno en Barcelona* [Spānijas valdības apakšpārstāvniecības Barselonā] pakļautībā.
- 4 Brīdī, kad viņš iesniedza šo pieteikumu, UQ jau bija likumīgi uzturējies valstī vismaz 5 gadus ar pagaidu uzturēšanās atļauju, un šajā laikposmā viņš likumīgi strādāja un veica savus pienākumus sociālā nodrošinājuma sistēmā un citās valsts iestādēs. Iesniedzējtiesa uzskata, ka ir ļoti iespējams, ka uzturēšanās periods ir bijis ilgāks, jo pirms šādām situācijām parasti ir nelikumīgas uzturēšanās periods, kas var būt īsāks vai garāks.
- 5 Ar 2018. gada 27. marta lēmumu iestāde noraidīja pieteikumu, pamatojoties uz kriminālsodāmību.
- 6 UQ iesniedza apelācijas sūdzību administratīvā kārtībā, kas tika noraidīta 2018. gada 6. jūlijā.
- 7 Par šo lēmumu noraidīt apelācijas sūdzību administratīvā kārtībā viņš cēla prasību, kas ir šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatā.

Pamatlīetas pušu galvenie argumenti

- 8 Iestādes pārstāvis iebilst UQ prasībai un lūdz to noraidīt.
- 9 Pirms sprieduma taisīšanas iesniedzējtiesa pieņēma lēmumu, kurā tika pausta iespēja uzdot prejudiciālu jautājumu Eiropas Savienības Tiesai. Apelācijas sūdzības iesniedzējs tam piekrita. *Abogacía del Estado* [Valsts juridiskais dienests] tam iebilda, apgalvojot, ka runa ir par “*acte clair*”.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

REGULĒJUMS SPĀNIJAS TIESĪBĀS

- 10 Ārvalstnieku uzturēšanās Spānijā veidojas no secīgas uzturēšanās situāciju sistēmas, kas parasti sākas ar pagaidu uzturēšanās atļaujas saņemšanu, kas var būt uz maksimālo 5 gadu termiņu, pēc kura var saņemt pastāvīgo uzturēšanās atļauju, kas ir jāatjauno ik pēc 5 gadiem.
- 11 *LO 4/2000* 32. pantā ir noteikts, ka pastāvīgas uzturēšanās tiesības ir personām, kurām ir bijusi pagaidu uzturēšanās atļauja Spānijā 5 nepārtrauktus gadus un kuras atbilst nosacījumiem, kas ir paredzēti noteikumos. Savukārt *RD 557/2011* 149. panta 2. punkta f) apakšpunktā ir noteikts, ka pieteikumam par pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu ir jāpievieno izziņa par kriminālsodāmību, kurā nevar būt kriminālsodāmības par Spānijas tiesību sistēmā paredzētiem noziedzīgiem nodarījumiem [izziņa par nesodāmību].

PRETRUNAS JUDIKATŪRĀ UN TRIBUNAL SUPREMO 2018. GADA 5. JŪLIJA SPRIEDUMS (1150/2018)

- 12 Spānijas tiesas ir pretrunīgi interpretējušas iepriekšējos punktos izklāstītos tiesību aktus. Galvenokārt bija četri pretrunīgi viedokļi: viens bija tehnisks, uzskatot, ka uzturēšanās atļaujas izsniegšana ir noraidāma, ja pastāv kriminālsodāmība; otrs bija vērtējošs, kas nozīmēja attiecīgās personas situācijas individualizētu izskatīšanu, kas paredz to ietekmējošo faktu un sodu izvērtēšanu ar mērķi noteikt, vai tie uzturēšanās atļaujas piešķiršanas brīdī rada patiesus, tūlītēju un pietiekami nopietnu apdraudējumu, kas skartu sabiedrības pamatintereses; citas tiesas izskatīja, ka nav nepieciešams pārbaudīt pieteicēju kriminālsodāmību, jo tā nav uzskatāma par prasību uzturēšanās atļaujas saņemšanai, un, visbeidzot, citas tiesas piemēroja tieši Direktīvas 2003/109/EK noteikumus, lai atrisinātu strīdus šajā jautājumā, neņemot vērā valsts tiesību aktus.
- 13 *Tribunal Supremo* 2018. gada 5. jūlija spriedumā 1150/2018 lēma par šo jautājumu un atzina, ka kriminālsodāmības esamība vien ir pamats pieteikuma par pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu noraidīšanai.
- 14 Minētā tiesa uzskatīja, ka tas, ka *RD 557/2011* 149. panta 2. punkta f) apakšpunktā ir prasīts iesniegt izziņu par sodāmību, kurā ir uzskaitītas kriminālsodāmības par Spānijas tiesību sistēmā paredzētiem noziedzīgiem nodarījumiem, nosaka prasību par nesodāmību. Tā atzina, ka nav loģiski pagaidu uzturēšanās atļaujas piešķiršanai prasīt nesodāmību un tomēr [arī] labvēlīgāka statusa iegūšanai šāda prasība nav noteicoša. Tā uzskatīja arī, ka šī interpretācija nav pretrunā Direktīvai 2003/109 un secināja, ka trešo valstu pilsoņi, kas vēlas iegūt un saglabāt pastāvīgā iedzīvotāja statusu, nedrīkst apdraudēt sabiedrisko kārtību vai sabiedrības drošību, kas ir gadījumi, kuros varētu tikt ietverta kriminālsodāmība. Minētā tiesa, pamatojoties uz *Tribunal Constitucional* judikatūru un normu par pastāvīgo iedzīvotāju izraidīšanu teksta formulējumu,

konstatēja, ka, lai gan šajā pēdējā gadījumā ir nepieciešams izvērtēt vairākus apstākļus, šāda izvērtēšana nav tieši noteikta pastāvīgās uzturēšanās atļaujas izsniegšanas gadījumā, un atzina, ka ir uzskatāma par samērīgu lielāka stingrība prasībās un noteikumos, kas ir nepieciešami, lai iegūtu pastāvīgā iedzīvotāja statusu, nekā [prasību stingrība] tāda ārvalstnieka izraidīšanai, kam jau ir šāds statuss.

IESNIEDZĒJTIESAS APSVĒRUMI

- 15 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pastāv acīmredzama pretruna starp Direktīvu 2003/109 un Spānijas tiesisko regulējumu, kas ir uzsvērts *Tribunal Supremo* iepriekš minētajā tā interpretācijā spriedumā 1150/2018.
- 16 Kā ir noteikts Direktīvā 2003/109, ar to vēlas izveidot pastiprinātu aizsardzības sistēmu attiecībā uz ārvalstnieka saikni ar valsti, ko nodrošina un apstiprina trešo valstu pilsoņu 5 gadu nepārtraukta uzturēšanās valstī. Šīs direktīvas 6. pantā ir noteikti gadījumi, kuros var noraidīt pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanu ar divu nenoteiktu juridisku jēdzienu starpniecību: sabiedriskā kārtība un sabiedrības drošība, ņemot vērā noziedzīgā nodarījuma smagumu vai tā veidu attiecībā pret šīm tiesiskajām interesēm. Iesniedzējtiesa uzskata, ka minētā direktīva nepiešķir dalībvalstīm rīcības brīvību atkāpties no šiem kritērijiem, transponējot direktīvu.
- 17 Pirmā problēma, kas izriet no Spānijas tiesību normas un tās interpretācijas, ko īsteno *Tribunal Supremo*, ir tas, vai sabiedriskās kārtības un sabiedrības drošības jēdzieni, kas gadu gaitā ir nostiprināti Spānijas tiesu judikatūrā, ir pietiekami šauri, lai īstenotu attiecīgo izvērtējumu, kas ir noteikts direktīvas 6. pantā.
- 18 *Tribunal Supremo* ir vairākkārt atzinusi, ka tikai atsaukšanās uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem nav pietiekama, jo šim jēdzienam, ņemot vērā to, ka tas ir nenoteikts juridisks jēdziens, ir nepieciešams, lai tiktu apstiprināti apstākļi tā pastāvēšanas pamatojumam. *Tribunal Constitucional* arī vienmēr ir izmantojusi sabiedriskās kārtības šauru jēdzienu. Tādēļ iesniedzējtiesai šķiet pārsteidzoši, ka *Tribunal Supremo* uzskata, ka tas pats jēdziens var būt tik plašs, ka par jebkādu kriminālsodāmību saskaņā ar *Código Penal* [Kriminālkodeksu] liedz uzturēšanās tiesības.
- 19 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Direktīvā 2003/109 ir skaidri noteikts, ka galvenais kritērijs pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai ir saistīts ar laiku, proti, uzturēšanās ilgumu attiecīgajā dalībvalstī, un tajā ir arī noteikts, ka to var noraidīt, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības vai sabiedrības drošības apsvērumiem, – vienmēr ņemot vērā nodarījuma pret sabiedrisko kārtību vai sabiedrības drošību smagumu vai veidu, un apdraudējumu, ko pieteicējs rada šīm interesēm, – un turklāt no [direktīvas] apsvērumiem izriet, ka “sabiedriskās kārtības” jēdzienā var būt ietverts sods par smagu noziegumu; tas viss liek izdarīt secinājumu, ka direktīvas izpratnē tiek prasīts veikt pieteicēja attiecīgo apstākļu individuālu izvērtēšanu un ar šo izvērtēšanu nonākt pie konkrēta secinājuma, vai pieteicējs rada apdraudējumu sabiedrībai. Šajā individuālajā izvērtējumā ir jāņem vērā

dažādi kritēriji, proti, izdarītā pārkāpuma smagums vai veids, tā radītais apdraudējums, uzturēšanās ilgums un saikne, kas pieteicējam ir ar valsti.

- 20 Tomēr, ja tiek piemērots automātiskais kritērijs, ko atbalsta *Tribunal Supremo*, pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršana ir noraidāma, ja pastāv kriminālsodāmība, un, ja tā nepastāv, ir jāpārbauda pārējie apstākļi.
- 21 Ir jāņem vērā, ka Spānijas *Código Penal* izšķir noziedzīgus nodarījumus un sodus atkarībā no to smaguma, iedalot tos smagos, mazāk smagos un vieglos nodarījumos [kriminālpārkāpumos]. Pēc grozījumiem, kas tika ieviesti ar *Ley Orgánica 1/2015, de 30 de marzo, por la que se modifica la Ley Orgánica 10/1995, de 23 de noviembre, del Código Penal* [2015. gada 30. marta Konstitūtivo likumu 1/2015, ar ko groza 1995. gada 23. novembra Konstitūtivo likumu 10/1995 par Kriminālkodeksu], noziedzīgu nodarījumu uzskaitījumā ir palikuši arī ļoti smagi noziedzīgi nodarījumi, kas ir reģistrējami *Registro Central de Penados y Rebeldes* [Centrālajā notiesāto personu reģistrā]. Tas nozīmē, ka notiesātā persona paliek reģistrā ar kriminālsodāmību vismaz 6 mēnešus pēc galīgas soda izciešanas.
- 22 Iesniedzējtiesa uzskata par dīvainu to, ka administratīvajā procesā netiek ņemta vērā kriminālsodu klasifikācija un vienādi attiecas pret gadījumiem, kas ir būtiski atšķirīgi ne tikai pēc iepriekš norādītās noziedzīgo nodarījumu un sodu klasifikācijas, bet arī tādēļ, ka ārvalstnieka personīgie apstākļi un uzturēšanās periods mūsu valstī var būt radikāli atšķirīgi, un tādējādi tie ir vērtējami atšķirīgi.
- 23 Pat ja ir taisnība, ka “sabiedriskās kārtības un sabiedrības drošības” jēdziens nav slēgts jēdziens un tādējādi katrai valstij ir atļauts to noteikt plašākā vai šaurākā nozīmē, kā tā to uzskata par atbilstošu, *RD 557/2011* 149. panta 2. punkta f) apakšpunkta saturs saskaņā ar norādīto *Tribunal Supremo* interpretāciju varētu būt pretrunā Direktīvas 2003/109 6. panta 1. punktam un 17. pantam, jo liedz izvērtēt noziedzīgā nodarījuma smagumu un to, vai attiecīgā persona rada apdraudējumu sabiedriskajai kārtībai un sabiedrības drošībai. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tā ir pārlieku formāla un radikāla attieksme, ja tiek automātiski uzskatīts, ka sodāmība pati par sevi vien nozīmē, ka pastāv apdraudējums sabiedriskajai kārtībai un sabiedrības drošībai.
- 24 Otra problēma, kas izriet no Spānijas tiesiskā regulējuma un Spānijas tiesu sniegtās šī regulējuma interpretācijas, ir šāda: saskaņā ar Direktīvas 2003/109 13. pantu dalībvalstis var noteikt labvēlīgākus nosacījumus, ja vien tie nepiešķir uzturēšanās tiesības citās dalībvalstīs; tomēr, vai saskaņā ar direktīvu dalībvalstīm ir atļauts paredzēt nelabvēlīgākus nosacījumus, kas pastāv paralēli pastāvīgajiem iedzīvotājiem piemērojamajiem nosacījumiem un nepiešķir no pastāvīgā iedzīvotāja statusa izrietošās priekšrocības, prasot no tāda pieteicēja vairāk nekā no pieteicēja uz pagaidu uzturēšanās atļauju?
- 25 Viens no *Tribunal Supremo* sprieduma 1150/2018 pamatiem bija tas, ka šī tiesa uzskatīja, ka pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanai ir nepieciešama lielāka

stingrība attiecībā uz prasībām un noteikumiem, kas ir nepieciešami šī statusa iegūšanai, nekā ārvalstnieka ar šādu statusu izraidīšanai.

- 26 Jānorāda, ka persona, kurai ir pagaidu uzturēšanās atļauja Spānijā, var būt tiesīga atjaunot savu pagaidu uzturēšanās atļauju un saņemt jaunu pagaidu uzturēšanās atļauju, neņemot vērā kriminālsodāmību. Saskaņā ar *LO 4/2000* 31. pantu tikai fakts, ka pastāv kriminālsodāmība, nav iemesls, lai noraidītu pagaidu uzturēšanās atļaujas atjaunošanu, bet, ja kriminālsodāmība pastāv, tā ir jāizvērtē.
- 27 Pamatojoties uz iepriekš minēto un *Tribunal Supremo* īstenoto interpretāciju, personai ar pagaidu uzturēšanās atļauju, kas 5 gadus bez pārtraukuma ir uzturējusies Spānijā un kurai ir jebkāda veida kriminālsodāmība, ir vieglāk saņemt jaunu pagaidu uzturēšanās atļauju uz vēl 2 gadiem, nekā saņemt pastāvīgā iedzīvotāja statusu.
- 28 No šī viedokļa, kā to ir interpretējusi *Tribunal Supremo*, Spānijas tiesiskais regulējums, ar ko ir noteiktas tiesības uz pastāvīgas uzturēšanās statusu, ir īsts šķērslis Direktīvas 2003/109 piešķirto tiesību īstenošanai, kas var apdraudēt tajā izvirzītos mērķus un tādējādi atņemt tās lietderīgo iedarbību, veicinot trešo valstu valstspiederīgo pagaidu uzturēšanos, apgrūtinot to efektīvu integrēšanos un tādējādi veicinot to neapmierinātību ar Eiropas [Savienības] principiem un vērtībām, liedzot tiem Direktīvas 2003/109 noteikto tiesību vienlīdzību.
- 29 *Tribunal Supremo* īstenotā Spānijas tiesiskā regulējuma interpretācija ir pārveidojusi pastāvīgā iedzīvotāja statusu par tādu kā balvu, kuras iegūšanai no pieteicējiem tiek prasīts lielāks godīgums, neņemot vērā Direktīvas 2003/109 4. un 6. apsvērumu, kuros minētais statuss ir noteikts vairāk kā pierādītas nostiprināšanās [valstī] nodrošināšanas un aizsardzības mehānisms, nevis īpašu un atšķirīgu prasību sliexsnis.
- 30 Trešā problēma attiecas uz Direktīvas 2003/109 nepietiekamo transponēšanu Spānijas tiesību sistēmā, tā kā neviens no pantiem, kas nosaka piekļuvi pastāvīgā iedzīvotāja statusam (*LO 4/2000* 32. pants un tā īstenošana ar *RD 557/2011*) skaidri, pārredzami un saprotami nenosaka, kādi noteikumi ir piemērojami pastāvīgās uzturēšanās atļaujas pieteicējiem, ja viņiem ir kriminālsodāmība.
- 31 Faktiski Direktīvas 2003/109 6. panta 1. punktā dalībvalstīm ir dota iespēja noraidīt pastāvīgā iedzīvotāja statusa pieteikumu, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem. Spānijas Karaliste neizmantoja šo iespēju un savā tiesiskajā regulējumā neparedzēja atteikumu, pamatojoties uz kriminālsodāmību. Tomēr ar dažādajiem spriedumiem par šo jautājumu ir bijusi vēlme ieraudzīt *RD 557/2011* 149. panta 2. punkta f) apakšpunktā slēptu norādi, ka sabiedriskās kārtības un sabiedrības drošības apsvērumi ir iemesls pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršanas noraidīšanai.
- 32 Ja netika transponēta iespēja noraidīt minētā statusa piešķiršanu šī iemesla dēļ, valsts, kas nav transponējusi vai ir nepareizi transponējusi direktīvu, nevar to piemērot tieši, kaitējot personai, it īpaši ņemot vērā, ka tā bija [valsts] izvēles

brīvība. Šī valsts arī nevar atsaukties uz vienveidīgas interpretācijas principu, neriskējot ar *contra legem* interpretāciju, jo direktīvas 6. panta 1. punktā nav noteikts pienākums atteikt uzturēšanās atļaujas piešķiršanu, pamatojoties uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem, bet gan tikai dota iespēja to darīt. Saskaņā ar lojālas sadarbības principu un tiesiskās drošības principu gan Savienības normai, gan tai tiesību normai, ar ko direktīvu transponē, jābūt skaidrai, saprotamai un pārredzamai.

- 33 *RD 557/2011* 149. panta 2. punkta f) apakšpunkta formulējums nekādā ziņā nepieļauj interpretāciju, ka prasība par Spānijas tiesību sistēmā paredzētas kriminālsodāmības neesamību būtu piemērojama pieteicējam, kas ir 5 gadus uzturējies Spānijā: pirmkārt, jo šajā konkrētajā punktā tas nav noteikts, bet gan ir paredzēts savārstījums attiecībā uz pārējām situācijām, sākot ar formulējumu “attiecīgajā gadījumā”, proti, attiecinot to uz tiem pieteicējiem, kas pēdējos 5 gadus nav uzturējušies Spānijā; otrkārt, jo tiem pieteicējiem, kas pieprasauzturēšanās atļauju saskaņā ar *RD 557/2011* 148. panta 1. punktu — [proti], ir uzturējušies Spānijā pēdējos 5 gadus— nav jāiesniedz šī izziņa, jo, tā kā Spānija ir valsts, kurā tie ir uzturējušies pēdējos 5 gadus, tiek prezumēts, ka iestāde, kurai ir jāpārbauda šis iesniegums, var piekļūt sodāmības reģistram, saņemt apliecinājumu par pieteicēju, pievienot to lietai un pēc tam to arī izvērtēt, un, treškārt, jo dalībvalsts var prasīt vairāk no pieteicējiem, kas šos pēdējos 5 gadus nav uzturējušies Spānijā, bet tas neļauj prezumēt, ka pieteicējiem, kas dzīvo Spānijā 5 gadus, ņemot vērā to, kā ir transponēta direktīva, arī var pieprasīt, lai tiem nebūtu kriminālsodāmības Spānijā.